

Kalemim Yok

— seyhan-komur · 06 Kasım 2010

KALEMİM

Çocukluğumda benim kalemim yoktu(her çocuğun olduğu gibi).Büyüklerim hep elimden aldılar,sınır çizmeye izin vermediler.Kalem kullanmanın gereğini öğrenemediğimden, gençliğimde de kavrayamadım.kalemın önemini. İsteklerimi, duygu ve düşüncelerimi ifade edemedim. Büyüklerime göre çocuk; söz dinleyen,istenileni yapması gereken bir varlıktı.Haklarımı bilemedim,sınırlarımı çizemedim. Bunun çok zararını gördüm çok sıkıntısını çektim. Bir kalem alabileceğimi, bununla kendime sınırlar çizebileceğimi kırklı yaşlarda ancak öğrenebildim. Daha önceleri sınırlarıma girildiğin de çok üzülüyor ve rahatsız oluyordum ama engel olamıyordum.İnsanlara itiraz edemediğim sürece her türlü hayatıma müdahil oldular. Artık bir kalemim var. İstedğim kişiye, istediğim genişlikte sınır çizebiliyorum. Hem de çok kalın ve siyah bir kalem edindim. Sınır çizgimin görülmeme ihtimalini ortadan kaldırdım. Şimdi ben de çevrem de daha mutlu. Çünkü, çevrem hayatımın neresine kadar girebileceğini biliyor. Ben de sınırlarımın içinde huzurluyum.

Hayatımızda öyle kişiler vardır ki onlarla sadece telefon konuşması yaparız.Karşılıklı oturup sohbet etmemiz gerekmez.Onlara çizdiğimiz sınırlar çok uzağımızdadır.bazılarıyla uzun zaman aralıklarıyla sadece havadan sudan sohbet için bir araya geliriz.Sık aralıklarla buluşup uzun süre sohbet ettiğimiz kişiler dostlarımızdır ve sınır çizgileri bize yakındır.Ailemize çizdiğimiz çizgi esnektir. Sıklıkla ihlal edip yakınımıza sokulurlar.Ben çocuklarıma sınır çizemiyorum.Annelik duygum hemen siliyor.Neyse ki onlar sınırlarını aşıp hayatıma müdahale etmiyorlar. Sınırsızlık mutsuzluktur.